

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“
виноситься в Австрії:
на цілій рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границею:

на цілій рік: зі щоденною ви-
сылкою 7 доларів або 14 рублів;
з висилкою дніми в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висилкою
с будою 5 доларів або 10 руб.
Щоденное число по 10 сотіків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

Християнсько-суспільний днівник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милості і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових поемів М. Шашкевича.

Непевні вигляди.

(X) Престольна річ англійського короля Юдія, виголошена в парламенті, є важкою заявкою за миром. Король висловив жаль, що досі не повел ся покінчити балканської війни, але зараз висказав надію, що небавом буде кінець проливової крові. Дальше містить престольна річ такий знаменний уступ:

„Поміж державами дійшло до засадничого порозуміння в справах найбільшого значення, а хот про деякі точки все ще переправляється, маю надію, що варди між державами дадуть їм спромогу обезпечити повне порозуміння між ними а також вплинути на покінчення війни.“

Отець виразні і рішучі слова викличуть неперечно всюду відповідне враження. Особливо в Петербурзі звернуть на сі слова короля Юдія пайбільшу бачність. Англія, приятелька Росії і Франції, висловлює певну надію, що межинародне положення повинно би після спромоги прояснити ся, а відтінок покінчити ся. Пансловістичні круги в Петербурзі і їх часописи в Парижі повинні так чи ся звернене до них упімнене зрозуміти. Англія бажає мира! Се відрядна проява, котра наспіла з Лондону. Тривожливий союз, котрый здавна стояв за миром, має тепер четвертого союзника мирної політики. Лише днівникарським коромолам пансловістичних кругів в Петербурзі і їх часописям в Парижі треба припинати, що пролив крові на Балкані ще даліше триває і лише се підлюджує в причину, що альбанське питане досі ще не полагожено.

Урядова політика російська запевняє понад усім сумніви про свою миролюбівість. Однак сі заявні не згоджуються ся із становищем балканських держав а особливо Сербії і Чорногорі. В Білгороді і Чорногорі знають так само добре, як і деякі, що в справі Альбанії і Скодри зроблено умову поміж великою державами і що ніяка довершена подія не зможе сего змінити. Колиже при всім тім сербське правительство висилає 30.000 війська

до Сан Джованні ді Медуа, щоби помагати чорногорському війску до овладіння Скодри, на коли король Микита поклікнув останнього жовніра під ірапор, щоби захопити сю твердиню в свої руки, то треба припустити, хотя чи не хоті, що сербським і чорногорським змаганням обіцяно поміч з третьої сторони. Король Микита в вправді поет, але при всім тім таки за надто реальній політик, щоб міг такі жертви приносити в гроших і людях для якоїсь недійсної мрії. А сюю третьою стороною є справедливі каламутники мира, котрі за ніяку ціну не хотять допустити до втихомирення Європи.

Запевняють, що висилка сербського війска до Сан Джованні ді Медуа послідувалася наслідком пансловістичних коромолів, котрі так само розпинуться перед реальною дійностю, як і інші мрії сих кругів, вимірені на пострах сьвіта. Однак се запевнене на наш погляд не зовсім влучне. Дуже можливо, що пансловістичні круги мають великий вплив, або що они причинили ся до висилки війска до Сан Джованні ді Медуа. Однак не можна повірити, щоб сей рух був такий могучий, щоби керував російською політикою урядовою. Міністер заграницьких справ Сазонов має доволі способів і середників до розпорядимости, щоби міг сербське правительство спонукати до послуху і уміреності. Колиже се не стане ся, а в Білгороді будуть дальше вести політику проти волі Європи, то треба припустити, як висловлюють ся Німці, що „man an der Sängerbrücke Wasser predigt und selber Wein trinkt“.

Віденський посол Сербії Йованович вернув після дводневного побуту у Відні до Білгорода. У Відні мав посол Йованович в міжнародних кругах засягнути найвисніших інформацій про погляди Австро-угорської монархії і се певно подав до відома сербському правительству, чого Сербія може сподівати ся і чого може побоювати ся, на коли Сербія не перестане загрожувати найжизненнішим інтересам Австро-російської монархії.

Перед двома днями лондонська конференція амбасадорів зібрала ся знов на нараду в справі розмеження Альбанії. Престольна

річ англійського короля Юдія з дня 10. марта с. р. і пояснена міністрам-предсідником Асквіта будуть мати неперечний вплив на членів сеї конференції а особливо на російського амбасадора. „Порозуміння повинно як пайкорше послідувати“, — сказав король Юдій. Як пайкорше повинна бути також полагодження справа розмеження Альбанії, бо Австро-угорська монархія не може приносити безмежних економічних жертв. Настанку також терпеливість населення Австро-Угорщини має свої граници, котрі не можна легковажити і нереступити. Тим то сі непевні вигляди повинні бути чим скоріше прояснені, а суміві справи полагоджені, щоби запевнення мира і звязане з ними розоружене стали справедливою дійсністю.

В обіймах російського православ'я.

Дивиш ся, слухаєш, читаєш і не можеш зрозуміти, чому між нашим народом шириться так скоро російське православ'я. Чи справді наш народ так дуже застаповляє ся над догматичними ріжницями католицької Церкви і схизматиків і з того приходить до переконання, що валежить покинута католицьку Церкву — а ціті до російсько-православні? Деж там! Се прямо неможливе. Над такими річами не дуже застаповляє ся інтелігент — а не то простий мужик. Але щож! Факти говорять нам, що ту або там народ зголосував в староствах перехід з католицької Церкви до російсько-православної. Сему не винен народ, сму не бракує ві церкви, ві священика, ві свого богослужіння і він би сам з себе не шукав того, чого навіть не бачив і о чим навіть поняття не має. Тут ділає не народна рука — але російська політика, котра за гроши створила в Галичині свої твердині, як часописи, бурси, тайні товариства, які використовують наш релігійний народ для поширення російських інтересів.

В тій роботі у великій мірі помагають ім всеполяки і подоляки, які у всім і зі всього витягають користь для своїх націон

нальних цілій. Їм байдуже, що католицька ру-
ска Церков може через російсько-православну пропаганду стратити сотки вірних, які пропа-
дуть в російсько-православнім морю. Ови на-
тим хотять убити аж три птиці для себе а іменно: 1) Підхлібти ся по фарсейски, які то они дуже лояльні для Росії, щоби тим способом в „Krelestwie“ настроїти для себе прихильно російські власті; 2) Щоби Русинів представити перед австрійським правите-
ством як непевні і вороже державі живло, а 3) щоби через невгоду Русинів лекше пере-
тягнути на латинське — а згідно на польське хитких характером, або несвідомих Русинів передовсім по містах.

Тим дастя ся пояснити, чому то у Поля-
ків єснують ще „Starorussini“ та гарно і без-
печно розвивають ся московільські, навіть на папері розвязані, бурси. А передовсім за-
гальна ненависть і переслідування на кождім кроці Русинів, будуть у несвідомого народу потяг до білого царя, котрый буцім то „має відплатити Ляхам за всі рускі кривди“. Сего аргументу уживають перед народом московські агітатори і на тім звірають справді не аби які плоди. Однак найбільшу вину за поширення російсько-православ'я поносимо ми самі Українці.

Скажім собі правду в очі. Наколи ро-
сийське православ'я почало розгніджувати ся по нашій землі і ту і там піднісло голову, то чи богато труду ми собі задавали, щоби того непрошено гостя з помежі нас ви-
перти? Ой на сором нам — дуже мало! Крім кількох посланій, письменних острог, та за-
ряджень духовних властів, кільканайць до-
писів в часописах, двох брошур, та трохи крику десь там в сальоні, ми майже нічо не противідляємо проти схізми. Під час коли московіфи оснували спеціальні органи, ча-
сописи, в которых аж розпаються ся за росій-
ським православ'я, то у нас на встид і ганьбу крім „Місіонара“ та „Основи“, котра нікого не може одушевити, аби зацікавити, немає ані одної спеціальної часописи для народу, котра би заняла ся виключно руham російського православ'я і била сю язву по голові, та осте-
регала перед нею наш народ. Чак же ганьба

Український народ
а російська культура.

(Дальше).

А тепер подивим ся, чого можемо ми навчити ся від Москолів, щоб піддержати на шу житєву емкість і розвинуті съвідомість національну?

Думаю, що дуже мало.

Бо чого може нас навчити мало що не 100-мільйонний народ, котрый підбив і унеч-
сливив тілько других народів, знівечив їх держави, підкопав культуру, а власної кріпкої держави не збудував а власної високої культури не витворив?

Голодний московський хлоп, дитина без школи, старець без вигоди і опіки, жінка без пошанівку можуть будити в нашім сердю хи-
ба тільки жаль і тревогу, щоб і ми на таке не зійшли. Звісна річ, що в осередніх губер-
ніях російського царства голод не переводить ся, що релігійні секти доходять там до гурто-
вої аберациї, що правительство докладає до удержання тих губерній грубі мільйони з подат-
ків, котрі лупить на інородцях, що навіть жовніра дострічає Росії передовсім Українці і Поляни а не корінний Москалі.

Чого можемо від Москолів навчити ся жавних літератур. Тому то й можна би слуш-

ми, що хочемо розвивати ся і зростати на засадах європейської культури? Москаль може нас навчити насильства, злодійства, сувірія, сектарства, азійського отупіння, всього, тілько не того, чого потребує воскресаючий український народ. Навіть найвисніший здобуток московської фільософічної думки: „не против ся злу“, є для нас пока що зайвим і непридатним, а щож донерва казати про клічи „істинно-руською духу“!

Як ходить о адміністрацію і економію то маємо знаменитих учителів в Німеччині, як о фінансі, то давім ся на Французів, як о суспільній устрій, то шукаймо їго в Швейцарії і Бельгії, як о енергію, то най нам будуть відкрити Англійці, відкрити від Поліків можемо дечого навчити ся, але московський народ може для нас бути хиба відстрижаючим приміром темноти й безпросвітності а більше вічим.

Хорониж нас, Господи, від такого при-
міру. Так само російська література. Она велика і богата — се правда, але ж не забуймо, що за нею стоїть величезна держава, що І читають, купують, отже піддержують та-
ж мільйони підбитих народів, що І насиль-
но вчать в школах, і що она таким робом ро-
стє в значній мірі, на криві других, недер-
жавних літератур. Тому то й можна би слуш-

ти вимагати від неї, щоб в ім'я високого лі-
тературного посланництва, ширila чоловіко-
любні клічи, щоб голосила мир і братерство народів, щоб розкривала цілу ту гідну і кривду, якої допускає ся російське правительство, угнітаючи підбиті народи, насилючи їх віру, мову, совість і сплюнноючи розвиток їх власної культури. Правда, що деякі з росій-
ських письменників виступали і виступають навіть дуже різко проти мілітаризму й абсолютизму, але натомість оборонців поневоленіх Росією народів серед російських письменників, якось то не видати. Принаїменше ми ще бачили такого письменника-москаля, котрый став би в обороні теперішнього гнету України, хоть гнет той переходить вся кі граници.

Натомісць знаємо, що найбільший ро-
сийський поет Пушкін пустив найважливіший кліч національного поневоленя, роз-
криваючи перед хибними очами полудникого Москала перспективу російського океану, в котрим мають потонути всі славянські ріки. Отже за жертви, котрі український, польський, літовський, кавказький читач приносить ро-
сийській літературі, часто густо зі стратою для власної, та російська література не діє Ім відшкодовані, боронячи їх перед насилюю і поширюючи клічи рівноправності народів, та більше ще скріпляє нахабність росій-

ского правління і підбадьорує народожерарінін-
стинки московської топії.

Скаже хтось: „так, але прецінь та література ширить також революційні клічи, а революція се борба в теперішнім устроїв в Росії, отже і з насилюю, яку терплять поневолені народи.“ Добре. Але чи не знаєте панове, яким духом дишуть на нас російські революціонери? Прецінь не раз виявили они також саму нетерпимість до українських організацій, яку виявляє консервативна Росія до нашого народного руху. „Нам ходить, ка-
жуть они, о велики людські справи, а всякі національні змагання в прямо глупостями“. Отже наш язик, віра, література, праця над народом, всьо то одні глупості, супрото того чи в російські думі мають засідати україн-
ські чорної, чи червоної краски. Правда? І-
сторія Росії від Декабристів до нині діє нам дуже добру науку, чого ми можемо споді-
вати ся від російського визвольного руху, для котрого Українці принесли так багато жертв, в національній саможерарії починаючи.

(Конець буде).

та не встид, щоби Тов-о съв. Павла не піднесло бодай „Основу“ до той сили, щоби она виходила що тяжка ілюстрована і провадила належити наш народ в дусі християнсько-католицким. То наше духовенство буде радше провадити борбу з християнськими союзниками і добачати в них ворогів — а тимчасом цілком не бачить, як схизма вдирає ся в наш народ.

А якже відноситься до схизматичної язви наша съвітська інтелігенція та академічна молодіж? Аж сором казати! Москвофії старі, молоді, духовні, съвітські, аж пріют, так „роботають“ над єї „укріплением“; одні по тихо, другі товчуться по „собраннях“, інші пишуть по часописах, а у всіх видно одну піль, єдність і згоду в ширенні схизми між нашим народом вібі та під покришкою літературного „создання“ або таки явного відступства від катол. Церкви.

(Конець буде).

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і привіднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

З угорського сойму.

На вчерашньому засіданні угорського сойму явилися всі опозиційні послі. По отворенню засідання забрав голос самовільно п. Льоваси, що слів не можна було зрозуміти в наслідок крику. Опозиційні послі кидали обидливі слова на сторонництво праці. По Льовасим промовляв п. Абрагам. Під час його промови предсідник Тіса перервав засідання. На салю вийшла поліція. Старший інспектор Павлік заявив, що винеде з салі тих послів, яких вкаже ему предсідник.

П. Юст запротестував проти вступу оруженої сили до парламенту і заявив, що зарадження предсідника є безправні, а ухвали палати неважкі. Потім вийшла вся опозиція зі салі, а поліцію відкликало.

Тоді вібрала ся комісія посольської незайманості.

По новому отворенню парад ухвалено по короткій дискусії реформу правильника у всіх читаннях і замкнено засідання.

В угорській палаті вельмож зазначив предсідник кабінета, др. Лукач, в своїй відпові на запит гр. Аврелія Десенфія в справі замітів пос. Десіого проти Лукача, що вибрав одну одиноку можливу дорогу, передаючи справу карному судові. Було би похибкою відкликати ся до парламентарної комісії, бо она не має права привелювати інтересовані до складання заяви або предкладання доказів. Бесідник просив, щоби палата захадала до покінчення карного поступування.

Член палати гр. Десенфі заявив, що він не вдоволений відповіді і домагався поименного голосування над внеском про приятие сеї відповідо до відома.

Над сею справою вивязала ся вельми жива дискусія, під час якої віднісся пристрастно гр. I. Гадік до гр. Е. Каролієго, що виявив все, що знає про сию справу, бо тут входять в гру життєні інтереси краю.

Гр. Каролі зробив відмовний рух.

Гр. Годік промовляв дальше. Предсідник візвав его до ладу.

В голосуванню приято 55 голосами проти 28 відповідь Лукача до відома.

Відтак палата ухвалила 88 голосами проти 21, щоби на дневну чергу нарад поставити предлогу про виборчу форму.

Перед миром.

Мирові умовини балканського союза.

Після сербського правительства органу „Самоуправа“ союзні балканські держави ставляють Туреччині слідуючі умовини: 1) Ворожі кроки тривають аж до заключення миру; 2) основою переговорів має послужити внесок, поставлений союзними відпоручниками дні 23. грудня 1912 на конференції в Лондоні, т. з. гранична лінія маєйти від Міді до Родосто з полишеним півострова Галіполі для Туреччини і відступленем цілої області на захід союзникам в виїмку Албанії, якої границю і організа-

цю управляльною конференція амбасадорів, при чим виразно ставляє ся домагане, щоби Адриянополь і Скодра перед заключенем миру віддано Болгарії, згідно Чорногорі; 3) віддане Егейських островів Греції, особливе відносяться ся до Крети, що до якої Туреччина мусить зреша ся всіх прав; 4) Туреччина обов'язує ся призвати союзним державам воєнне відшкодоване, якого висота має бути усталена перед підписанем миру; 5) обезпека прав всіх християн і підданів балканських держав, які находяться в Туреччині. На случай, як яка небудь із справ грошової натури, викликаних війною, прийде під наради, домагаються союзники, щоби в таких нарадах взяли також участь представники всіх союзних держав.

Заострені умовини спричинили дальша віза і коли би Туреччина знова проволікала переговори, тоді нові мирові умовини були бище тяжкі, чам теперішні.

„Times“ пише, що треба надіяти ся прията предлог великороджав балканськими союзниками. Великороджави вже супроти Туреччини відкинули приняття посередництва на вищій основі. Великороджави не можуть згодитися на роль листорів. Треба надіяти ся, що балканська союзники зрозуміють, що було би для них шкільною річию відкидане предлог однодушної Європи. Ціла Європа, всі великороджави і пароди відчувають нані, що балканська справа є європейським скандалом. Не містить она небезпеки для європейського миру, однак не позволяє, щоби съвіт повернув до миру і тому власне в європейським скандалом. Се мусить ся покінчити. „Nordd. Allg. Zeitung“ сказала правду, коли заявила, що порозуміння між Австро-Італією привівши Європа в віճностю і укріпити ся надія, що удасться ся вкінці усунути ествуючу трудноту.

Тому, що не надішла до Лондону відповідь балканських держав, для того вчера не відбулося ся засідання конференції амбасадорів. Відбудеться імовірно в суботу.

В лондонських кругах утревалює ся пересвідчене, що в мішані великороджав не доведе до позитивного висліду. Балканські держави, як ся в маїже певне, не приймуть посередництва, лише домагатися будуть сповнені домаганія що до границі (Мідія Родосто), віддана островів і виплати воєнного відпідковдання. А великороджави лише тоді згодяться на посередництво, коли обі сторони пристануть на него.

З воєнного видна.

Після царгородських впевнюювань кріпості Скодра має ще амуйції на півтора місяця; заосмотрене в поживу в також достаточне. Вожди надморських сербських відділів Павлович і Вуліч одержали відставку. У військових кругах говорять, що причиною відставки було неточне виконане розпорядку в часі наступу на Брідіу біля Скодри, через що понесли Серби велике втрати.

Як в Сан Джовані ді Медуа доносять, стріли турецкого панцирника „Гамідже“ спричинили пожежу на стоячім на якорі в порті грецьким перевозовім кораблем, на якім належалося 30 коней і амуніція для піхоти. 15 грецьких жовнірів по часті згинуло, по часті поранені. В сербській таборі в Драчі стріли з „Гамідже“ не навесли шкоди. Висаджене війська на сушу відбулося без підкої перевони.

Після урядових вістей, що наспілі до Цетіні, в часі бомбардування Сан Джовані ді Медуа турецким панцирником „Гамідже“ 4 грецькі перевозові кораблі зістали тяжко ушкоджені. На двох кораблях, які везли поживу для армії, вибухла пожежа і знищила всі припаси. 10 осіб згинуло під час бомбардування.

Грецька флота виплинула з Корфу на відогон за „Гаміджем“.

З Царгорода доносять, що Ессад паша, комендант Яніни, мав вже всіго 240 гранатів і сей згляд на недостачу амуніції зневолив їго віддати кріпость і місто.

До Сфії прибув ген. Дімітров, герой з під Кіркілесі і Лілія Бургас і явив ся на послухання у короля. Зачувати, що Дімітров мав обнати головну команду над армією, яка облягає Адриянополь.

Звіт команданта Адриянополя Шікіри паші звучить вдоволяючо. Острілуване кріпості в слабе, чужа кольорів чуб ся добре.

З чорногорського урядового жерела доносять: Після великороджав явилися вчера у чорногорського міністра заграницьких справ,

щоби вчинити соєльний крок з домаганем, щоби ціле цвільне населене міста Скодри могло опустити місто. Міністер заграницьких справ відповів, що се домагане представить раді міністрів і по полудні дасть відповідь.

Австро-Угорщина і Сербія

Сербське міністерство війни розпорядило покликане новобраниців, щоби звільнити резерву третього покликання, яка стойть в службі.

Лондонський дописець днівника „Matin“ довідує ся, що Австро-Угорщина старає ся на конференції амбасадорів в Лондоні, щоби приневолити великороджави до запиту Сербії і то в збірній дорозі про причини висилання війска до Драчу, коли конференція амбасадорів признала вже независимість Албанії. Дописець додає, що урядово ще не потверджені вісти, однак можна повірити в єї правдивість.

Голод в Чорногорі.

Росийське правительство вже переславо для Чорногорі значну скількість збіжжя. В Чорногорі настав голод.

Румунсько-болгарський заколот.

Яз зачувати, перше річеве засідане амбасадорів в румунсько-болгарській справі відбудеться з кінцем будучого тижня.

„День“ дізнає ся, що Болгарія в письмі до росийського міністерства заграницьких справ піддавається рішучу постановам конференції амбасадорів, коли тимчасом Румунія прийняла лише посередництво конференції і застерегла собі приняття рішення, постановленого конференцією.

„Berl. Tageblatt“ приносить в депеші з Петербурга подробиці про становище Болгарії супроти Румунії. Болгарський посол в Росії Бобчев одержав від свого правительства меморандум, по думці кого Болгарія є готова урівнівнити границю через усунене кріпості Сілістри в заповінні см, що в будучому не буде там ніяких укріплень. Опісля рішила ся Болгарія відступити 10 км, побережжа аж до заливу Кастиля. Останною уступкою Болгарія в хосен Румунії є повна самоуправна свобода на церковні і школіні поля для Румунів (Куцоволохів), які мешкають на здобутих областях Меморандум кінчить ся заявкою, що Болгарія робить ті всі уступки ради добріх, сусідських відносин і до дальших уступок не дасть ся нахилити.

Румунське правительство предложило петербурзькій конференції своє меморандум, в яким каже, що супроти зміни відносин на Балкані не може зреша ся Сілістри.

Увільнене резервістів в Боснії.

„Milit. Rundschau“ доносить, що інспектор армії в Сараєві одержав повновласті у ділення коротких відпусток, після власної думки, для жовнірів 15. і 16. корпусу армії.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— Календар. В суботу: руско кат.: Теодора; римо-кат.: Льонгіна. — В неділю: руско-кат.: Евтонія; римо-кат.: Любіна.

— Засідане старшини Хр.-суп. Союза відбудеться в неділю д. 16. марта віймково 0 пів до 5 о год по полудні (ул. Хмельовського 15, II) на котре всіх членів старшини запрошують.

— Недуга Св. Отця. „Corriere d'Italia“ доносить, що стан здоровля Св. Отця Пія X. постійно поліпшує ся; вчера за дозволом лікарів недужий встав на кілька годин з ліжка. Медуга має нормальний перебіг і за кілька днів верне Св. Отця до повного здоровля.

— Вчерашній концерт в пам'ять Тараса Шевченка у Львові вібрає значне число місцевої і позалівівської громади. Салі львівського музичного товариства, уладжені зі смаком та елегантністю, згромадили всіх, що уміють пошанувати пам'ять Кобзаря України. Концерт почався оркестром 30. полку під проводом п. Роголя та виконала удачно Вагчера увертуру до „Норинбергских співців“. Опісля промовив др. неизвестно? Поляки же дають прекрасное до-

Льонгін Цегельський і величав Шевченка як поета-гromадянина, съвідомого будучини України і національної незалежності українських земель. Бесідник висловив надію, що події на Балкані є лише початком відродження східної Європи, що надходить час також на Україну, яка однак, на великий жаль, до бою не готова. Промова дра Цегельського відбивала додатно від промов останніх літ, які випадали звичайно банально. Сольовий спів пані M. Секундівної привів загальню до вподоби. Молоденка співачка має претарний сопран, нині ще не вишколовений, який віщув їй гарну будучину. Сівала п-на С. Лисенкові пісні, Пучінського арію з опери „Тоска“ а на загальні не домагані додала ще одну Лисенкову пісню. Годило би ся, щоби сего дійсно гарного голосу співачка не занедувала. З призначенням вгадуємо про гру пані Бірецкої, яка з талантом виконала на фортепіані Бетовена концерт с-мол при акомпанементі оркестри, за що нагороджено її грімкими оплесками. Хор „Бандуриста“ відігравав дуже удачно композицію шведського музика А. Галлена в супроводі оркестри. Сольова партія п. Логинського по-добраєла ся загальню. Менше удачно випали хори „Бояна“. Аї нова, гарна пісня Колеси „Якби мені черепики“, ані Лисенка „Буть порог“ не в

казательство своєї некультурності, своєго хамства і безпред'єльної ненависті къ руському народу. Полагаємъ, и это не должно пройти имъ даромъ(!)."

Конечно — замітимо до сего поклику "Галичанина" до властій — треба заслати всіх "упорствуючих" проти російської дичі і тиранії на Сибір, або повісити. Але чи се зможе змінити в чим предметовъ" оцінку російського царства, сумнівамо ся.

— Підроблені 10-коронівки. В Градці і інших коронних містах появилися в великом числі фальшиві 10-коронові банкноти, дуже вірно підроблені. Походять они з одного жерела, бо всі мають числа серії 1938, а ноти 77.440. До нині не висліджене ще фальшивника; догадують ся, що він мешкає в Градці.

— В справі куріозів в "Шематизмах". В шематизмах наших епархій лучаються ся іноді такі куріози, що викликають загальний съміх в польській печаті. От в найновішім шематизму львівської епархії написано, що о. крилошанин Войнаровський родився в 1811(!) році, а зістав вісімнадцять аж в 88. році життя — отже числити 102 роки — і як, з іронією, завважують польські часописи, в хіба настаршам чоловіком в цілі Галичині. Ми знаємо, що о. крилошанин Войнаровський авт не родився так скоро, авт в так пізньому віці не висвячувався, беремо ся як "lapsus atramenti". Однак таких похибок в шематизмах є звичайно за богато, тому годило би ся їх редакції віддати все в совісті руки.

— 10 умовин політичної покуті. Петербургский тижневник "Славянинъ" поручав в останнім числі 10 точок, які повинна Росія поставити Австрої, як услів розоруження армії: Росія повинна домагатися: димісії намісника Бобкинського, усунення міністра-політа Шептицького(!), димісії директора львівської поліції, увільнення з тюрми арештованих Гудими, Сандовича, Марущака і інших, примінення до Москалів 19. §. основних законів, понеханя переслідування православя на Угорщині, привернення конституції в Хорватії — і обезпечення прав Сербії в монархії. "Славянинъ" кінчиць в сей спосіб: "Виконання паведених умовин Австроїю буде доказом сердечного покаяння Австрої". Безсумнівно, що сі "точки" укладав галицький "Москалъ".

— Межинародний конгрес фізичного виховання відбудеться в Паризі в дніх 17. до 20. с. м. Межинародні з'їзди в справі фізичного виховання мають за собою не конче довгу історію, бо перший з них радив в Паризі 1900. р. Про велике зацікавлення, яке здобули такі конгреси, съвідчить так число конгресів (5 з'їздів по 1911. р.), як і зрост числа учасників. Сей зрост найяркіше зазначує ся тепер, без сумніву в наслідок великої пристрастності організації недалекого конгресу в Паризі. Під час коли досі являло ся на такі збори кількасот осіб, тепер перевищує число членів, вписаних на лісту паризького конгресу, 1.500 осіб. До сего причинила ся в першій мірі богата і ріжнородна програма самих нарад, яких теми поділено на 7 секцій (фізіологія вправ тіла, рухове лічення, шкільне фізичне виховання, приготоване до військової служби, гри і спорти, прогульки і фізичне виховання жінок), а також організація руханкових пописів, до яких стянути гурти вправляючих з ріжних країв, а вкінці і вистана, яка подасть при помочі окаїв, моделів, фотографій і ін. образ розвою сеї галузі виховання у ріжних народів. Найгарніше представляє ся ліст руханкових пописів. Она даста нагоду наочно пізнати і порівнати много систем і метод, які повсталі останніми часами і се в можливі в найлучшім виконані. Сама Франція доставить 13 гуртів, які представляють кілька окремих метод, а будуть складати ся почасті в кількасот осіб; крім сего Англія, Бельгія, Данія, Швеція і Італія виплачують своїх найлучших учителів шкільної руханки. Не обайде ся і без виступів ритмічної руханки, ріжних виховуючих спортів і ін.

— З судової салі. Вчера покінчилася перед львівським трибуналом присяжних судів картина розправа проти Івана Іванухова і Олександра Попайстера. Оба обжаловані відповідали за злочин влому до вертгаймівської каси в "Народві Домі" в Жовкві. Розправа тривала два дні і закінчилася засудом Іванухова на шість літ вязниці, а Попайстера на 8 літ тяжкої вязниці. Оборонці обжалували внесли жалобу неважності.

— Майно Австрої. Міністерство скарбу оголосив подрібно список скарбових доходів в о-

собисто-доходового податку за 1911. рік. Сей список представляє нам в числах богацтво австрійського населення, бо найлучшим мірлом майна горожанина є його доходовий податок, оскільки, розуміється, приймемо, що податкові фасії виповнюють поодинокі особи вірно. В 1911. р. платило особисто-доходовий податок 4,404,703 людей, се в 1496 прц. всіго населення. Дохід тих податників виносить 5,382 мільйонів корон, в значити о 400 міл. більше чим в попереднім році. Найбільша сума доходів, бо поверх 40 прц (2,202 міл.) походить від службової платні. Належать тут всі платні, енергетики, тантівни і винагороди всякої роди приватних і прилюдних слуг. Дохід з капіталів дав суму 656 мільйонів. З сего видно, що число капіталістів в Австрої не є так велике, як пр. у Франції або Німеччині, де о-дивиці мають величезні суми. Дохід з землі дав 372, з будинків 49-4 міл., зі самостійних підприємств (промисловці, купці і і.) 1,536 мільйонів корон. З тих всіх доходів вібрали держава титулом особисто-доходового податку 93 міл. корон. Пересячно платить отже кожий податник з К 29 сot. Найбільшу суму платить Долішна Австроїя, бо аж 45 міл. корон, отже майже половину всіго податку.

На сю високу суму складається головно Відень, де мешкають мільйонери, капіталісти і високі державні діячі. На другому місці стоять Чехи з 18 мільйонами, а на третьому Галичина з 6-59 мільйонами корон. Се останнє число вірно представляє нам убожество Галичини. Має она найбільше населення зі всіх коронних країв Австрої, тимчасом є доходовий податок стоїть далеко поза Чехами. По Галичині іде Моравія з 5-89 міл. Горішна Австроїя з 2-23 міл. і Дальмация з найменшою смою, бо ледви з 450.000 К. Податкове одушевлене у населення лучася рідко. О много радше зате віддає державі свої доходи в іншій від, щоби лише не до рук податкового екзекутора. Найбільше принесли державі доходи з трафік, бо аж 306 міл. корон (брutto) за тютюн, а 58 міл. за стемплеві значки. Податок від горівки дав державі 106 міл. корон, населене пропошло отже в 1911. р. о много більше чим в 1910. р. За пиво заплатили Австроїці державі 87 міл., а за вино 13 міл. корон.

— Нові "органічні постанови для гірських відділів ц. к. краєвої оборони" одержали недавно цісарську санкцію і війшли вже в жите. Після тих постанов складаються ся гірські відділи краєвої оборони: в полку п. кр. обор. Цельовець ч. 4, з п. п. кр. обор. Любляна ч. 27. і полків краєвих стрільців: Трідент ч. I, Боцен ч. II, Інніхен ч. III. Всі ті полки мають разом під час міра 16 полевих баталіонів (61 компаній). Кождий з полевих баталіонів є заохоплений відділ машинових карабінів, яких число виносить 60 штук. Бовий стан компанії під час мира виносить 110 жовтівів.

— Літаки для румунської армії. З Букарешта доносять, що летначий відділ вислав до Ліондона трох офіцерів, щоби відобрали виконані в Англії на замовлене румунського правительства 6 літаків системи "Coanda-Bristol". Рівночасно замовила у Франції румунська "Ліга воздушної плавлини" для румунської армії 6 літаків системи Блеріота, кождий для двох літунів.

— Недуга дочки царя. З Петербурга доносять, що дочка царя, вел. кн. Татіяна занедужала на черевний тиф. Перевезено єй до Царського Села. Стан здоровля царівної вдоволяючий.

— Напад на міністра. З Риму доносять, що оноді напав на Вія дель Прістоне емер. адмірал Гозо на міністра маринарки Католіка в хвили, коли міністер ішов до свого бюро, і хотів ударити его пластиком. Заки однак се зробив, зловив его сержант карабінєрів і арештував. Причиною нападу має бути се, що перед двома роками спенсіоновано Гоза на основі згідної ухвали авансової комісії.

— Огонь. З Бродів доносять, що оноді вибух в тамошньому ринку коло 2. год. вночі огнь. Жертвою огня впало 18 складів.

— Зелізничний випадок. Зі Станіславова доносять, що оноді вискочив із пін в товаровім поїзді тендер мапівни під час їзди межи Монастирськими і Коростинським. Особовий поїзд, який ждав на усунені перешкоди в Коростині, спізнився о 1 год. 44 мін. В тій справі веде ся вже сідство.

— В філях ріки. З Ваген, в Вествалі, доносять про ось який випадок: Оноді переїздили дівчата з одної кляси тамошньої жіночої школи човном через ріку Ленне. На середині

ріки перехилився човен і сім дівчат впalo до ріки. Чотири з них удалися виратувати, а три віці 13 і 14 літ утопилися.

— Сегорічні великі в йскові маневри відбудуться в Чехах. Командантом їх буде престолонаслідник архік. Франц Фердинанд. З галицьких корпусів візьме в них участь I краківський.

— Щастя дистаря. З Будапешта доносять, що оноді дистар, занятий в громадським урядом в Асо-Кабоа, виграв в льос класової льотерії 100.000 К. Власник колекції хотів ему виплатити зараз всю суму — захадав він однак лише 300 К, а проче вложив до щади чої каси.

— Хто уживає товарів з маркою У. П. Т., причинає ся до піднесення позаги Товариства і піднимас жертву фабриканта на рідну школу.

Оповістки.

— З Відня. Вечерок в честь Т. Шевченка відбудеться заходом тов-а "Просвіта" два 16. с. м. о 8. год. вечером в салі готелю "Continental" (II, Praterstr. 7).

— В Золочеві відбудеться 17. с. м. в школі ім. Шашкевича загальні збори філії "Про-світи".

— Загальні збори філії "Про-світи" у Львові відбудеться ся дня 19. с. м. о 10. год. рано в салі "Сокола".

— Іменування і перенесення. Цісар іменував К. Мільковського звичайним професором будови гірничих машин на політехніці у Львові; надав надзв. проф. прис. доцентові анатомії на університеті у Львові, др. Г. Бікелсові, титул звичайного професора; іменував проф. П. реальній школі у Львові, О. Тройнара, директором реальн. шк. в Тернополі.

Міністер судівництва переніс судів: О. Мастильського в Мельниці до Гусатина, Е. Велічича з Гвіздця до Саятина, І. Студзінського з Гришалова до Радимна, О. Радзівіла з Обертина до Конічинець, З Капіса з Жидачева до Порохника, Е. Сосабовського з Дрогобича до Делятина, Ю. Галіковського з Вишнівчика до Бродів, І. Петровича з Кракова і др. О. Яцковського з Козової до Сколи; надав посаду судів в Снятині неприділеному суді А. Стачевському; іменував судіями авскултантів: Е. Фіца для Краківця, Е. Лісікевича для Жидачева, В. Яворського для Мостів великих, Е. Лонкевича для Бурштина, Е. Булку для Борщева, С. Кошівського для Снятини, М. Гуменного для Залозець, В. Блажинського для Яблонова, С. Мейса для Підкаменя, С. Білінкевича для Бурштина і д-ра Т. Рабієра для Микуличина.

— З зелізниці. "Газети Львівська" з дня 12. марта с. р. оголосував прилюдне розписане оферту на продаж узиканих старих пін зелізничих і всяких інших старих зелізничних частей складових зелізничного шляху в окрузі ц. к. Дирекції держ. зелізниць у Львові. Дочірні оферти на приписаніх формуларях треба вносити найпізніше до дня 3. цвітня година 12. в полуноч до протоколу подавшого газданої ц. к. Дирекції. Близьше усія се продажі в подані в "Газеті Львівській" з дня 12. марта с. р. і можна їх переглянути відділ III. ц. к. Дирекції держ. зелізниць у Львові, де можна дістати також формуларі офертові і усія се продажі. Офертові формуларі можна також дістати почтою за посередним надісланням порга в поштових зображеннях до д-ра Т. Дирекції держ. зел. у Львові.

Дня 18. марта 1913. о 9. год. відбудеться в товарових магазинах стаций в Перемишлі грилюдна ліцітация невідобраних товарів, як: мінеральна вода, вино, мід, коняк, горівка, оцет, муштарда, солонина, сувічки, кошики, машини до шиття, оліва до машин і т. п. осілько до того часу їх не викуплють.

Жаука, умілість і письменство.

— Ілюстрована Україна ч. 5. Зміст: З німецьких поезій Федьковича: 1. До Рудольфа Роткеля. 2. Гупул стрілець. 3. Поворот до дому. 4. Осип Маковей. — Денис Лукінович: Дещо про поетичну творчість Федьковича. — О. М.: До Сокільського (з німецького — Федьковича). — Осип Маковей: Рідні сторони Федьковича. — Д. Л-ч.: Видання Федьковичевих творів і важливіші праці про Федьковича. — М. Возняк: Нації університетські традиції у Львові. (Дальше). — Старінні портрети українських діячів в Батурині. — Еф: З історії музичної драми. — Др. Осип Назарук: Найдавніші подорожі до північного бігуна.

— Данило Харовюк: Смерть Сороканюкового Юра. — С. Гайдучок: Стріляні. — Революція в Мексиці. — Літаком через Сімпльон. — Виправа Скота до полудневого бігуна. — Віктор Гіро: Дев'яноста третій рік. (Дальше). — Герберт Уельс: Машини часу.

Ілюстрації: 1. Юрій Федькович. 2.

Юрій Федькович (фотографія з років 1859—69).

3. Фотографія з 1870 р. 4. Фотографія з року

1867. 5. Адалберт Гординський, батько Юрія.

6. Гора Сокільський. 7. Долина

вок племені. Найчастіше лишають ся добривно на ледових горах і гинуть в голоду і морозу, або просить найближчу рідну або приятелів, щоби їх убили. Число мужчин є у Ескімосів два рази більше чим жінки, які виходять за муж дуже скоро, бо звичайно в дванадцяті році живі. Найстарша дівчина над заливом Мельвіль має 16 років. Ескімоси не знають ніякого бежества, також не виображують собі злого духа. Всю природу принимають як живе створіння на взір людий, а по смерті надіють ся щасливої країни, в якій будуть мати більше морських псів і медведів, і більше сонця, чим за життя. Сі дикуни, які уміють числити найвище до двадцять, се є до числа, яке подає число пальців рук і ніг, мимо сего яко мисливі, є незрівнаними, мають Европейців в погорді, уважають їх як щось посередного межі чоловіком а звіром. Суміють ся з їх способу ловів, зі стрільного оружя, якого уживав більш чоловік в ловах на білого медведя, а не має відваги стати з ним око в око в колом в руці. Цікаве, що кождий Ескімос запитаний про вік, відповідає, що є молодий і кождий з них думав, глядачи на бороду 35-річного Ледена, що чужий пріше-лець в старцем.

Потреба реформи богослужебного співу у галицьких греко-католицьких церквах.

Написав О. Євген Турula, катехит в Теребовлі.

1) Достойство церковного пісня; его характер, та ріжниця від музики съїцкої. 2) Спів партесний у галицьких церквах. 3) Спів крилосний (самоліка) у гал. церквах. 4) Церковні хори потії по селах і містах. 5) Про уживані фігармонії в церквах.

(Дальше).

Вкінци не можу я поминути що одної справи так безпосередно злученої з питанем нашого церковно-галицького співу. Маю на гадці справу заводжувану по наших церквах гри, а радише супроводу фігармонії.

Бою ся, щоб дехто мене не посудив о нахил до латинського обряду; я далекий від сего. Однак скажу те, що хто широ дбає о піднесене краси нашого обряду, той не залишить від одного доброго середника, котрим би міг лякше осягнути свою ціль.

Многі виступають против фігармонії яко чогось невідповідного в церкві і необрядового. Не знають однак причини властивої, для котрої в церкві східній заборонено уживане музичних інструментів. Ся причина лежить в тім, що звуки інструментів не затемнюювали слів тексту пісні, не відривали уваги слухача від богослужіння через свої штучні фігури і пригришки, та не давали нагоди граючому до надування інструменту і пописування ся в церкві творами більше штучними, съїцкими. З сего виходить, що уживане в церкві інструментів є о стілько дозволене, о скілько оно не противить ся цілі нашого богослужебного співу. Против органів в церкві я був би всегда, а то тому, що они своїми надмірно могутими тонами вибивають ся понад спів, особливо сольовий, котрій радше виглядає лише супроводом для них, чим би оно мало бути противно. Вирочім уже сам зверхній вигляд органів надає церкві вигляд костела.

Інакше в фігармонію; єї тихі, лагідні тони повзяють людському голосові зовсім вигідно і ясно розвивати ся у вітку. Тож она може велику прислугу зробити для нашого співу церковного особливо в будні дні. Як то немило слухати, як в будні дні в церкві на Службі Божій сам один дяк виводить мельодії. То ще пів біди, як має він добрий чистий голос, але і сей недово таким може остати ся при так вичерпуючім сольовим співом. Однак по більшій часті наші церковні пісні визначаються здертвим, захриплим голосом, котрій радше виглядає на звуки попсованого грамофона чим чоловіка. Того рода спів може хиба відстрашити людів від церкви. Сяж буде причиною, що нераз наші інтелігенти частіше в будні дні заглядують до церкви, якби не боялися, виставляти своїх уши на муку. Знаю одного урядника, чоловіка дуже релігійного, котрій в будні дні аж тоді іде до церкви помолити ся, коли скінчилася співана Служба, бо не хоче прислухувати ся, як

рекстий витягає свої "сольові" партії. Чи ж не буlob красиве, як би такий рекстий, хочби навіть в гіршім голосом співав в супроводі фігармонії. Она не потребує бути велика і голосна — противно тепер є дуже дешеві інструменти, котрі видають середні-тихі звуки — а однак на тлі тих лагідних акордів кождий голос буде виглядати гарно. Звуки гармонії зовсім не затрут значення слів тексту; они є так тихі, що кожде слово співаючого можна докладно і точно чути.

Може хтось зробити заміт, чому приміром в Росії не заведено фігармонії по церквах, а чайже там так дуже дбає ся о красу обряду. На се відповімо, що Росія зовсім не дбає про него як о средство до піднесення усвячення людських душ та яко поміч до лекшого їх видигнення з упадку. Росія уживає обряд і єго краси яко середника політичного, маніфестаційно-агітаційного. — По чим се знаємо? Ось коли оглядаємо російські церкви, будовані по більших містах Європи та на границі держави — то побачимо там усюду велику красу, богацтво, красний величавий обряд та справді ангельський спів. Але глянемо по церквах, які находитя ся по селах і місточках в глубині російської держави — яка там краса і величавість обряду? Оден монах, вернувшись з подорожі, яку відбував в глубині Росії, оповідав мені, що там в тих церквах гірше нехарно, чим то бувало у наших давніх галицьких церковцах, а спів обрядовий ще там гірший, чим наш дяківський. Так отже обряд російських церков сповняє свою роль агітаційно маніфестаційну на граніцах і в чужих краях. Там він розносить славу російської держави, імпонує чужинцям, чарує співом, на котрого удержане правительство дає мільони. Але церковним властям в Росії ані не снить ся, що тим красним обрядом загально піднести духа побожності в народі, щоби ему подати правдивий корм духовий. Тож не може нам обряд російської церкви бути взором — хочби навіть під оглядом церковного співу. Сей спів у греко-католицькій Церкві має бути не середником агітаційним а релігійним. Кождий однак мусить призвати, що того рода спів, який нам нераз доводить ся слухати по церквах, особливо в будні дні, — радше може дезексплуатувати від церкви.

(Конець буде).

Телеграми

в дні 14. березня.

Відень. (ТКБ). Міністер судівництва перевів повітового судію В. Тромплера в Бережан до Журавля і іменував канцелярійного асистента М. Гросмана в Станіславові начальником канцелярії в окружнім суді в Стрию.

Петрбург. (Тел. Аг.) Помер тут б. російський амбасадор в Римі кн. Долгоруков. **Берлін.** (ТКБ). Палац послів предложено начерк закона, на основі якого призначено на цілі попирання красою культури і внутрішнього переселення до розпорядку з державних середників 25 міл. марок, з сего 10 міл. признаено на участі держави в вкладках членів основателів переселених товариств. З обоснованою начерка виходить, що кромі відчуючих трох переселених товариств у східних Прусах, Помор'я і Бранденбургії, має бути заложене четверте на Шлеску.

Берлін. (ТКБ). Правибори до прусского съїму відбудуться 16 травня, а вибори з. червня.

Париж. Сербія і Греція постановили призначити всі договори заключені з Болгарією за неважкі і заявили, що задержать всі заняті ними області і в тій цілі будуть взаємно по-прирати ся.

Рим. (ТКБ). Вчора приняв король на привітнім послухані нового німецького амбасадора Флотова. Послухані мало велими сердечнім характером. Тривало 25 хвилин.

Київ. Поліція сконфіскувала 200 образів Спасителя і Пр. Діви Марії, які були представлені в українськім одязі.

Петрбург. (Тел. Аг.) Канцелярія державної думи обяслила, що правительство внесло до четвертої думи 455 начерків законів, в тім числі 205 внесено ще до третьої думи; 13 начерків законів правительство відкликало.

Асекуруйте своє життя від огню

В „Дністрі”!

Кождий Русин повинен асекурувати ся від огню, щоби наслідок пожежі не вонести страхи, бо достаток одинак тоді, якщо відсутній.

Кождий Русин повинен асекурувати ся тільки в рускім товаристві взаємних обезпечень

„Дністер“

Нема жадного іншого руского товариства взаємного обезпечення, яким є „Дністер“.

„Дністер“

„Дністер“ рахує найдешевіші олати взаємного обезпечення селянських будинків.

„Дністер“ звертає кождорічний чистий зиск своїм членам; на рік 1913 вносить зворот 10%.

„Дністер“ оцінює та виплачує шкоди по огні скоро і ретельно, а до комісії запрошувє все двох господарів на оцінку телів.

„Дністер“ дає підмоги руским школам і бурсам, де виховують ся селянські діти.

Люди асекуровані в „Дністру“ можуть дістати позичку у всіх великих Банках і в Товаристві взаємного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністру“ вносять з кінця 1912 року 3.910.293.

„Дністер“ приймає обезпечення на життя у всіх догідних комбінаціях (на дожиття, посмертні капіталі, посаги, ренти).

В „Дністру“ можна обезпечити від крадіжки з вломом движимості всякої роди, а товариства кредитові готовки, цінні папери і некілі за дешевою оплатою премії.

Адреса „Дністру“: Товариство взаємних обезпечень „Дністер“ у Львові, у власнім дімі ул. Руска ч. 20.

!!! Свій до сего !!!

Перший Український Висилковий Дім

Музичних Струментів

— ОРКАН —

у Львові, ул. Тиха ч. 1.

поручає по найдешевших цінах: сиріпки баси, цитри, флети, клярнети, труби, бубни і т. д. та закладає цілі сокільські, січові, читальни й шкільні струнні або дуті оркестри на всякий склад.

Цінник даром.

!!! Купуйте !!!

одобреній Радою шкільною кравзою і виданий накладом „Видавництва Чина св. Василія В.“ в Жовкові підручник

д-ра Богдана Барвінського п. з. „Оповідання з рідної історії“.

Підручник обнимав 190 сторін тексту XXXVI сторін ілюстрацій (числом 53) на кревовім папері і 2 мапки. В гарній полотняній обшивці коштує всего 2 К 20 с.

Сей підручник в першим підручником рідної історії для руских середніх шкіл і дав шкільний молодежі в первинний образ нашої бувації. Писаний так, що вадає ся не лише для учнів I класів середніх шкіл, але для учнів II класів, для руских селянських шкіл, для руских селянських дітей.

Надає ся він в дніоках та хлопчикових бурсах і інститутах, а із за своєї приступності також для наших читальень, для селян і міщан. З хіном може повчити ся з него нашої історії й кождий освічений Русин, що не має часу розчіктувати ся в обемистих книжках.

У Львові набувати можна в Книгарні „Наук. Товариства ім. Шевченка“, Ринок 10

Поручасмо книжку: О. Стефан Білинський „Матеріалістичний съїтогляд в кругах шкільної молоді“.

Ціна 50 сот. (почтова оплата 5 сот.) Набувати можна в книгарні Наук. Товариства ім. Шевченка у Львові, Ринок 10, або у автора, катехита гімназії в Жовкові.

Чистий дохід на „Ювілейну Захоронку“ ім. о. Маркіана Шашкевича в Яворові.

Рух зелізничних поїздів

обов'язуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середньо-європейського.

Замітка. Поїзди поспішні означенні грубим друком. Години нічні від 6:00 і вечірні до 5:59 рано означенні підчеркнені числом мінутових.

Візіт зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12:35, 8:40, 8:22, 8:35, 2:45, 3:45*, 5:46†, 6:05, 7:00, 7:30, 11:10.

* до Ряшева.

† до Мшани.

До Підволочиська: 6:10, 10:35, 2:27, 2:50†, 8:40, 11:13.

† до Красного.

До Черновець: 2:50, 6:10, 9:15, 9:37,